

ACCENTS

ANTIGA

¡VIDA BONA!

Luis de Briceño, sus sones y sus canciones
La Sonorosa. Edwin García, guitarra
i direcció. *La Mà de Guido*, 2019

La Sonorosa –grup especialista en les noves maneres de reconstruir i interpretar el repertori ibèric dels segles XVII i XVIII–, dirigit per Edwin García, ens

presenta un disc que és un homenatge a Luis de Briceño, a la guitarra i als *tañedores* que han transmès, de generació en generació, l'art d'acompanyar el cant i la dansa. Briceño fou guitarrista i teòric, del qual es desconeix la procedència i la data de naixement, tot i que s'especula que fou gallec i podria haver viscut a París. El cert és que el 1626 publica a la capital francesa *Metodo mui facilissimo para aprender a tañer la guitarra a lo espanyol*. És el primer tractat de guitarra de cinc ordres publicat a França i suposa una font important de coneixement de l'estil espanyol. García va intensificar l'estudi d'aquest mètode després de trobar-hi una cançó que la seva mare li havia cantat de petit. En ser un llibre, els intèrprets han tingut una feina de reconstrucció de la música a partir de diferents metodologies i professionals. Des de la *Dança o entrada del Sarao Español*, passant per *folías*, pavaes i seguidilles, fins a la xacona final *Vida, vida*. A *Vida Bona*, que dona nom al disc, la formació ens revela una obra d'un marcat caràcter popular que evidencia el bon moment que vivia la guitarra, tant a Espanya com a l'Europa occidental. La Sonorosa ens sorprèn amb un projecte innovador, de rítmica trepidant, fresc i que us atraparà des de l'inici. **Santi Riu**

PER REDESCOBRIR LA GUITARRA DE LUIS DE BRICEÑO EN UNES INTERPRETACIONS TAN SORPRENENTS COM CAPTIVADORES.

“UNA PROPOSTA INNOVADORA I FRESCA, UNA INTERPRETACIÓ BRILLANT”

PIANO

BEETHOVEN

THE LATE PIANO SONATAS & BAGATELLES

Josep Colom, piano. Obres de Ludwig van Beethoven. *Eudora*, 2019

Diuen les cròniques que l'eclecticisme formal de les darreres *Sonates* de Beethoven provocà en els seus nombrosíssims admiradors sentiments enfrontats. Els uns, decebuts, criticaren la frivolitat amb què es prenia de cop les estructures musicals. D'altres hi intuïren sense comprendre-la alguna nova genialitat, fins al punt de mitificar encara més la seva figura de geni. I de fet, això

provocà que durant generacions el pas de gegant que Beethoven fa al final de la seva vida en el camp del desenvolupament formal, no fos ni entès ni igualat, i la interpretació d'aquestes obres seguí un curs cada cop més conceptual i quasi místic. No és aquest el moment de prendre partit sobre si aquesta divinització fou encertada o no. Beethoven és, al seu darrer període, incommensurable; tant elevat com terrenal, tant senzill com enrevessat, és simptomàtic que el material del qual sovint parteix una tan elaborada filigrana sigui senzillíssim. ¿És, per tant, lícit reinterpretar aquell visionari Beethoven des d'un punt de vista més humà i menys diví? Definitivament, sí. El veterà Josep Colom, que viu un dels millors moments de la seva carrera, ens proposa en aquest disc revisar el darrer Beethoven per donar-li un caire més humà, més planer, però no menys conceptual ni brillant; donant senzillesa i naturalitat als *tempi* (algú els trobarà massa ràpids, especialment els lents) aconseguix uns *cantabile* realment expressius i clars, i fent dialogar els moviments de les tres darreres *Sonates* amb les sis darreres *Bagatel·les* (el nom és equívoc, no són peces gens frívols) n'humanitza les unes per elevar-ne les altres. Una proposta innovadora i fresca, una interpretació brillant, un plaer sense pal·liatius. **Sergi Moreno-Lasalle**

PER GAUDIR DE MÚSICA DE GRAN SUBTILESA EN LES MILLORS CONDICIONS POSSIBLES.